

DE VOLGENDE DAG

“Kaelen?”

Het glas dat Elyra vasthield, tikte zacht tegen de tafel wanneer ze het neerzette. Haar vingers bleven eromheen geklemd alsof ze bang was het houvast kwijt te raken. Haar ogen zochten Kaelens gezicht, maar die keek langs haar heen, naar het raam waar de straat leeg en onnatuurlijk stil leek.

“Wat is er toch aan de hand?” vroeg Elyra, haar stem dun, haast breekbaar. “Je bent zo... anders de laatste tijd.”

Kaelen volgde de koplampen van een enkele auto die voorbijschiet, haar adem gelijkmatig maar oppervlakkig. “Ik doe niet anders,” zei ze, bijna fluisterend. “Misschien denk jij dat. Het enige dat steeds door mijn hoofd loopt, is dat ik weg wil. Weg hier vandaan.”

Elyra's wenkbrauwen trokken omhoog. Ze schoof dichterbij, alsof ze het antwoord van dichterbij kon begrijpen. “Weg? Naar waar dan?”

“Overal,” zei Kaelen. Haar stem brak even. Ze kneep onzichtbaar hard in de rugleuning van de stoel. Alsof ze zichzelf tegen moest houden, tegen iets dat groter was dan zichzelf. “Ik wil gewoon weg. Dit is te veel... de verwachtingen, het gedoe, hoe alles altijd op één manier moet. Ik stik hier. Ik wil een nieuw begin. Iets dat niet dit is.”

“Hoelang... hoelang denk je dit al?” Elyra's vraag was zacht, maar in haar ogen brandde twijfel.

Kaelen haalde haar schouders op, maar de beweging was zwaar. “Al langer. Weken, misschien maanden. Ik kan niet meer doen alsof alles normaal is. Niks is ooit goed genoeg. Ik ben het zat om me te bewijzen voor niets. Ik moet dit doen. Of jij mee wilt... dat verandert niks. Ik ga sowieso.” Ze staarde naar haar glas, draaide haar vinger langs het scherpe randje tot het bloed naar boven kroop.

“Mijn ouders...” Ze slikte, haar woorden scherp als messen. “Mijn ouders maken alles moeilijk. Voor hen ben ik niet genoeg. Voor niemand ben ik genoeg.”

Elyra's ogen sloten een tel. Dan greep ze Kaelens hand, stevig, alsof ze het

uit haar neerwaartse spiraal wilde trekken. "Kae... je bent genoeg. Altijd. Je bent niet te weinig en niet te veel. Je bent gewoon jij."

Die woorden raakten iets dat Kaelen niet wilde aanraken. Ze stond plots op, alsof ze zichzelf van binnen in brand voelde staan. Ze liep naar de kast, trok de deur open en rukte er een koffer uit. Het geluid van de klep die knarste, vulde de kamer met een soort spanning die in haar borst sloeg.

"Doe dit niet," zei Elyra haast paniekerig, haar stem brak. "Denk hier alsjeblieft nog een keer over na."

Kaelen lachte, een geluid zonder vreugde, zonder licht. "Het boeit me niet wat je zegt. Dit is wat ik moet doen." Ze opende de koffer, begon met snelle bewegingen kleren te grijpen. "En zelfs als jij het niet had gevraagd, had ik vandaag al ingepakt. Begrijp je dat?"

Elyra bleef staan, haar hand in de lucht, alsof ze woorden zocht die niet bestonden. "Als jij gaat... ga ik mee." Haar stem was zacht, maar in de breekbaarheid zat een harde kern.

Kaelen draait zich langzaam om, haar handen vol kleding. "Je moet dit niet zomaar zeggen. Je weet niet eens waar ik heen ga. Misschien verdwijn ik in een bos zonder bereik, helemaal offline. Misschien ga ik naar het buitenland. Je weet het niet."

Elyra twijfelt zichtbaar. Haar adem trilt, haar ogen flitsen van de koffer naar Kaelen. Toch zegt ze: "Wat jij doet, doe ik ook. Samen." Alsof ze de moed in zichzelf moet forceren.

"Weten je ouders dit, Kae?" vraagt Elyra, zachter nu, maar scherp als geslepen glas.

Kaelen bevriest. Haar vingers klemmen zich om de kofferbanden. "Nee..." stamelt ze. "Nee, ze weten het niet. Maar..."

De deur klapt open.

Haar vader staat in de deuropening, breed, met rode wangen en ogen die vuur lijken te spuwen. "Wat ben jij van plan?" Zijn stem vult de kamer als een donderwolk.

Kaelen verstijft. De koffer, half vol. "Ik... ik ga een paar dagen naar Elyra," stamelt ze. Haar woorden struikelen, zoeken houvast dat er niet is.

"Onzin!" Zijn ogen vernauwen zich. "Die koffer blijft hier. Jij gaat nergens heen. Je hebt huisarrest, begrepen?"

"Maar pap!" Kaelens stem schiet omhoog, gebroken tussen woede en wanhoop.

"Geen 'maar'!" Hij stapt dichterbij, zijn hand in de lucht alsof hij elk moment neer kan slaan. "Dit is hoe het gaat. Jij bepaalt hier niets. Duidelijk?"

De stilte die valt, is ondraaglijk. Elyra's hand zoekt die van Kaelen, maar ze raken elkaar net niet. De leegte tussen hun vingers voelt als een kloof.

“Duidelijk?!” schreeuwt hij nogmaals, harder, zodat elk hoekje van de kamer meedoet in zijn echo.

Kaelens ogen prikken. Haar keel trekt dicht. “J... ja,” fluistert ze, bijna niet hoorbaar. Haar koffer blijft openstaan, haar geheimen bloot.

“Mooi.” Zijn stem is ijskoud. Dan slaat hij de deur dicht, het hout dreunt na in de muren.

De kamer trilt nog na.

Kaelen duwt de koffer van het bed af, alsof ze het ding haat omdat het haar verraden heeft. Ze kruipt zelf op het bed, trekt haar knieën tegen zich aan en probeert zo klein mogelijk te worden. Tranen stromen, maar ze probeert het tegen te houden.

Elyra schuift naast haar, legt haar hand voorzichtig op Kaelens rug. “Wil je het niet op een andere manier proberen, Kae?” Haar stem is zacht, warm, buigt zich mee met Kaelens breukpunt.

Kaelen hikt tussen haar woorden. “Het heeft geen zin. Alles wat ik doe, is fout.”

“Dat is niet waar,” zegt Elyra fel, bijna boos. “Je geeft het niet zomaar op. We bedenken iets. Samen.”

Een lach ontsnapt uit Kaelens keel, meer een snik dan een lach. “Het gaat niet lukken. Oké? Het was een dom plan.” Haar stem breekt en dwarrelt weg in de stilte.

Ze veegt de tranen weg, ruw, alsof ze boos is op zichzelf. Maar het helpt niets; ze blijven komen. Ze trekt de deken over zich heen, half verstopt, alsof ze zichzelf kan laten verdwijnen.

Elyra blijft naast haar zitten, strak, niet wegstijgend. “Kae... luister naar me,” zegt ze zacht. “Je mag nu niet opgeven. Jij denkt dat jij fout bent, maar dat ben je niet. Het is de situatie. Jij blijft overeind, al voelt het niet zo. Dat is kracht. En ik blijf bij je. We bedenken iets. Samen.”

Kaelen wil haar geloven, maar haar ogen vluchten weg. “En als het mislukt? Als hij ons pakt?”

“Dan hebben we het in ieder geval geprobeerd,” zegt Elyra fel. Haar stem klinkt harder dan ze bedoelt. “Ik laat je niet zitten. Jij bent meer waard dan zijn regels. Dat moet je geloven.”

Kaelen haalt diep adem. Haar handen trillen. Ze knikt, een kleine beweging. “Ik weet niet of ik het kan.”

“Daar ben ik voor,” fluistert Elyra. Ze buigt naar voren, haar voorhoofd rust even tegen dat van Kaelen. “Je hoeft dit niet alleen te doen. Ik zweer het.”

De stilte die volgt, is zwaar maar niet leeg. Voor het eerst die avond voelt Kaelen iets warmes in zich oplichten. Ze knijpt Elyra's hand zo hard dat het pijn moet doen.